

မင်းခိုက်စိုးစန်

ဂျစ်ပစီတစ်ယောက်ရဲ့
ရင်ကွဲပက်လက်လမ်းဆုံ

မင်းခက်စိုးစန်

ဂျစ်ပစီတစ်ယောက်ရဲ့
ရင်ကွဲပက်လက်လမ်းဆုံ

MKS0017

2,300.00 KS

m g y o e . c o m
ကျွမ်းမီတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ကွဲပက်လက်လမ်းဆုံ၊ မင်းခိုက်စိုးစန်
စာမျက်နှာ ၁၇၀ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၇)၊ ၇၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၈၊ ဇွန်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
၂၀၀၅ ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်ပုံ၊
ရောင်းစျေး ၂ ၃ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

ကျစ်ပစီတစ်ယောက်ရဲ့
ရင်ကွဲပက်လက်လမ်းဆုံ
မင်းခိုက်စိုးစန်

ဒုတိယအကြိမ် ၂၀၁၇

mgyc.com

mgyc.com

မင်းဇေယျာလင်း

အောင်ကြီး(တကောင်းလမ်း)နှင့်

‘လူဆိုး’ဟု ပတ်ဝန်းကျင်၏သတ်မှတ်ခြင်းကို ခံရသော
ညီငယ်များအားလုံးသို့ -

mgyc.com

mgyc.com

အပိုင်း - ၁

လမ်းပေါ်မှာ လူတွေတွေ့တိုင်း
လိုက်ပြီး မေးကြည့်ရဦးမယ် ...

‘ချစ်တယ်’ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သတ်သေတဲ့
နည်းတစ်မျိုးလား ... လို့။

ကောင်မလေးရယ် ...
ငါဟာ 'တေလေ'ပါ။
ဖျားနာမှုကိုမှ တွယ်တာတတ်သူတစ်ယောက်ပေါ့။

သန့်စင်ချင်လို့
အလင်းထဲမှာ ငါ လမ်းလျှောက်တယ်။

အပြစ်က လွတ်ဖို့အတွက်တော့
ငါ ဒူးထောက်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပေဘူး။

မင်းအတွက်တော့ ငါဟာ ...
... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီ 'ဘာမှ မဟုတ်ဘူး'ကိုပဲ
ငါ သေသေချာချာ သိမ်းဆည်းထားတယ်
မင်းကို သတိရတဲ့အခါ
မကြာ ... မကြာ ... ထုတ် ... ထုတ်ကြည့်ချင်လို့

ငါ့ကို
ပြဿနာကောင်'လို့ မပြောပါနဲ့ ...။

ဖြစ်သမျှတွေအားလုံးအတွက်
ငါ့မှာ ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ
လုံလုံလောက်လောက် ရှိနေတတ်တယ်။

(လောကကြီးကို ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး
ပြုံးပြလိုက်ရဲ့)

လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ဘတ်ဟာ
အဆင်မပြေမှုများများ
အလွမ်းခါးနည်းနည်း
အစွဲအလမ်းကြီးတတ်တဲ့ အိပ်မက်တချို့တလေ
မခံချင်စိတ်တွေ ပေပွ
လူငယ်ပီသတဲ့ ဘဝင်တစ်မျိုး ခပ်ထွေထွေနဲ့
ငါ နေပျော်အောင် နေတယ်။

ငါဟာ
ရင်ခုန်နေတဲ့ သံဆူးကြိုးတစ်ချောင်းပေါ့။

ငါ့ရှေ့ တိုးဝင်လာတဲ့
ကောင်မလေးတွေအားလုံးကို ငြိမ်လှိုက်ဖို့
ဟောဒီသံဆူးကြိုးက
အဆင်သင့် စောင့်နေတယ်။

ကဲ ... ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုလဲကွယ် ...။

ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး (ငါကတော့ နောက်တာပါ)

ငါဆိုတဲ့ တေလေက
မိန်းမတွေကို ချစ်ရတာ
ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ရတာလောက်တောင်
သက်သောင့်သက်သာ မရှိဘူးလို့ ထင်တဲ့ကောင်။

ငါ့ကို နားလည်တယ်လို့ ထင်တဲ့သူတွေအားလုံးကို
ငါရယ်တယ်။

အသုဘချပြီးစ အိမ်လို ... ငြိမ်ဆိတ်
ဟောဒီမှာ ... တေလေတစ်ယောက်ပေါ့။
သူပါးစပ်ကို တင်းတင်းပိတ်ပြီး
(လောကကြီးကို) ပြုံးတယ်။

ငါ့ကို ဘယ်သူမှ နားမလည်ကြပါဘူး ...။

ငါ့ကို ဘယ်သူမှ နားမလည်ကြပါဘူး ...။

ငါ့ကို ဘယ်သူမှ နားမလည်ကြပါဘူး ...။

ဗွင့်ဟဝန်ခံချက် - ၁

အခုလေးတင်ပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ရည်းစားဟောင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကနေ ပြန်လာခဲ့တာပါ။

ပြန်လာပြီးတော့လည်း လမ်းပေါ်မှာ ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာဗျာ။ ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ဘိလိယက်ဝင်ထိုးရင် ကောင်းမလားလို့တောင် စဉ်းစားကြည့်မိသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါဟာ တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ရင် ပြေပျောက်သွားမယ့် အပျင်းမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အပျင်းပြေတစ်ခုခု ထလုပ်ဖို့ကိုတောင် ငြီးငွေ့ပျင်းရိနေတဲ့ ပေကတ်ကတ်အပျင်းမျိုးပေါ့။

ဒါကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ ထိုင်ပြီး ကောင်မလေးတွေကို ငေးကြည့်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီ လဒေမလေးတွေကို ကျွန်တော်က 'ဒီနေ့ကောင်မလေး (THE GIRLS TODAY)' တွေလို့ နာမည်ပေးထားတယ်။

ကျွန်တော်လား
တစ်ခါက ကျွန်တော် ရေးခြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်လိုပေါ့။

အဖေ ...
အသက် ၄၀ ကျော်အမျိုးသား
ဦးနှောက်နဲ့ စကားပြောတယ်။

အမေ ...
အသက် ၄၀ အရွယ်အမျိုးသမီး
နှလုံးသားနဲ့ သိမ်းဆည်းတယ်။

ကျွန်တော် ...
အသက် ၂၀ ကျော် ကောင်လေး
(ဘာကိုမှ မတွေးဘူး)
အိပ်တယ် စားတယ်၊ အိပ်တယ် စားတယ်။
အိပ်တယ် စားတယ်၊ အိပ်တယ် စားတယ်။
အိပ်တာနဲ့ စားတာကြားမှာ
မကြာမကြာ သမ်းဝေတယ်။

ဟော ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ လမ်းမမှာ စက်ဘီးနဲ့ လဒမလေး တစ်ယောက် ဖြတ်သွားပြန်ပြီ။

အဲဒီကောင်မလေးကို ကြည့်ရတာ ဘယ်လိုလေးမှန်းကို မသိဘူး။ ဖြူဖြူသေးသေး ချစ်စရာလေး။ တကယ့်ကို သေးသေးကွေးကွေးကလေးပဲ။ သူ့လက်မောင်းလေးတွေကို ဖြုတ်ပြီး သွားကြားထိုးတံ လုပ်ပစ်လိုက်ချင်တဲ့ စိတ် ပေါ်လာတယ်။

စက်ဘီးနဲ့ဆိုတော့ ကြာကြာမမြင်လိုက်ရဘူး။ ရိပ်ခနဲပဲ အဝေးကို ရောက်သွားတယ်။ သူ့နာမည် ဘယ်သူမှန်းလည်း မသိဘူး။

ဟင့်အင်း သိလည်း မသိချင်ပါဘူး။ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော် က မှတ်ပုံတင်လိုက်စစ်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက် လှတယ် (လှသလိုလိုရှိတယ်)။ ကျွန်တော်က ကြည့်တယ်။ ဒါပဲပေါ့ ...။ ပြီးပြီ။

ဪ ... ဒီနေ့ မင်္ဂလာဆောင်တယ်ဆိုတဲ့ ရည်းစားဟောင်းလား။ အင်း...သူ့နာမည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သေသေချာချာမသိပါဘူး။ ရည်းစား ဘဝမှာတုန်းကတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို 'မိုး'... လို့ ခေါ်တယ်။

သည့်ထက်ပိုပြီး သူ့ကို ဘာမှလည်း မေးမကြည့်မိပါဘူး။ သူနဲ့ ကျွန်တော် ပြတ်သွားတဲ့အချိန်အထိပဲ ဆိုပါတော့။

ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ကျွန်တော့်ကို သူ့မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ လာပေး

တဲ့အခါကျမှ ဖိတ်စာထဲမှာပါတဲ့ သူ့နာမည်အရင်းဟာ 'မိုး'မဟုတ်မှန်း သိ
လိုက်ရတယ်။ (သူ့နာမည်အရင်းက ဘာဆိုလားပဲ။ နာမည်က ငါးလုံးတောင်
ဆိုတော့ ရှည်လို့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ မေ့သွားပြီ။)

အင်းပေါ်လေ ခွဲခွာသွားရတဲ့အခါ လွမ်းလို့ကောင်းရုံ ခဏတစ်ဖြုတ်
လောက်ပဲ ဆုံကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ သူကလည်း သူ့နာမည်အမှန် ဘယ်ပြော
ပါ့မလဲ။ ဒါ သဘာဝကျပါတယ်။

ကျွန်တော်တောင် ကျွန်တော့်နာမည်အရင်း 'ခေါင်ဗညား'ကို မပြော
ဘဲ 'ကိုကိုဇော်'ဆိုပြီး ညာပြောထားသေးတာ ...။ ကျေရောပေါ့။

ဒါနဲ့ စကားမစပ်ပြောရရင် ကောင်မလေးတွေဟာ 'မိုး'ဆိုတဲ့ နာမည်
ကို တော်တော်ကြိုက်ကြတယ် ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော့်ရည်းစားတွေထဲမှာ
'မိုး'ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ကောင်မလေးသုံးယောက်တောင် ရှိတယ်။

အခုတော့ ပြီးသွားကြပါပြီ။ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါ။ သူတို့ဟာ Eagles
ရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်လို 'မနေ့က ကောင်မလေး' (The Girls From Yester-
day) တွေ ဖြစ်ကြကုန်ပါပြီ။

သူတို့ကို မေ့ပစ်လိုက်ကြပါစို့။ ခင်ဗျားတို့ကော ကျွန်တော်ပါ
စိတ်ပါလက်ပါ မေ့ပစ်လိုက်ကြပါစို့။

ခေါင်ဗညား
နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၁

SCENE - 1

ဇွန်လ၏ မိုးရေစက်များကြားတွင် စာသင်ခန်းသည် ပျင်းရိငြီးငွေ့ ဖွယ်ရာကောင်းသော ဈာပနအခမ်းအနားတစ်ခုနှင့် တူနေလေသည်။

ခေါင်ဗညားက ဆရာဖြစ်သူ မရိပ်မိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်ပြီး သမ်းလိုက်၏။ သူ့ညာဘက်လက်ကတော့ ဟန်မပျက်ပင် ဘော့လ် ပင်ကိုကိုင်လျက် ဗလာစာအုပ်၏ စာမျက်နှာများပေါ်တွင် ရွှေ့လျားနေသည်။

သို့သော် ဆရာသင်ကြားနေသော လက်ချာကို လိုက်လံရေးမှတ် နေခြင်းတော့ မဟုတ်၊ သူ့စိတ်ကူးထဲပေါ်သမျှ ပေါက်ကရအတွေးတွေကို လျှောက်ရေးနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူ့အတွေးတွေက များသောအားဖြင့်တော့ ခပ်ဆိုးဆိုး၊ ခပ်ညစ် ညစ်လူငယ်တစ်ယောက်၏ လောကကြီးကို ကန့်လန့်မြင်ကြည့်သော ကတ် သီးကတ်သတ် စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ ဖြစ်နေတတ်သည်က များ၏။

ယခုလည်း သူ ရေးနေသော စာကြောင်းများမှာ (လမ်းဆေး ပလက် ဖောင်းပေါ်တွင် ဈေးပေါ်ပေါက်နှင့် ချရောင်းတတ်သော) ဆုံးမဩဝါဒလိုလို၊ နိတိလိုလို အူကြောင်ကြောင် အဆိုအမိန့်များကို အဓိပ္ပာယ်ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်သွားအောင် ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ရေးသားနေခြင်းဖြစ်၏။

ပထမဦးဆုံး သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် မြင်ယောင်လာသည့် စာတန်းက

‘သင်ကောင်းလျှင် ကျွန်ုပ်မဆိုးပါ’။

ဒါကို ခေါင်ဗညားက တစ်မျိုးပြင်ရေးလိုက်သည်။

‘သင်မူးလျှင် ကျွန်ုပ်မတွဲပါ’

နောက်စာကြောင်းက ...

“သစ္စာမမြဲ၊ အကျင့်လွဲ၊ ပါယ်ထဲရောက်မည်ကြောက်”

အဲသည်စာကတော့ တွင်းသင်းမင်းကြီး၏ ဩဝါဒသံပေါက်ဖြစ်
သောကြောင့် သူက ကာရံကိုက်အောင် ပြန်ပြင်ရေးရသည်။

‘လုံချည်မမြဲ၊ အော်ကာဆဲ၊ ဂါတ်တဲရောက်မည် ကြောက်’

နောက်တစ်ကြောင်းက ...

‘မိဘကို မသေခင်လုပ်ကျွေးပါ၊ သေမှ ငိုမနေပါနှင့်’

ခေါင်ဗညားက ...

‘မိဘကို မသေခင် ညာစားပါ၊ သေမှ ဖဲဝိုင်းမထောင်ပါနှင့်’

‘သေလျှင် ပြီးပြီ’

(သေလျှင်ပြီးပြီဆိုသည်ကတော့ စာနယ်ဇင်းဂိုဏ်းချုပ်ဆရာ
ဦးမြတ်ခိုင်၏ ဒဿနဖြစ်သည်) ဒါကို သူက ဆင်တူယိုးမှားကလေး ဖြစ်
အောင် လိုက်ရေးကြည့်လိုက်၏။

“သေလျှင် ပီးပေါ်”

‘ပီးပေါ်’ဆိုသည့် စာလုံးဆေးတွင် ဆိုက်ကားဟွန်းမှ အသံမြည်နေပုံ
ကလေးပါ ရေးဆွဲထည့်လိုက်သေးသည်။

ပြီးသွားသောအခါ လက်ညောင်းလာသဖြင့် ခဏရပ်ပြီး ဘာဆက်
ရေးရလျှင် ကောင်းမလဲဟု သူ စဉ်းစားသည်။ စဉ်းစားနေရင်းမှာပင် မျက်လုံး
အကြည့်က သူ့ရှေ့ကပ်လျက်ခုံတန်းမှာထိုင်သည့် ကောင်မလေး၏ ကျောပြင်
ဆီသို့ မရည်ရွယ်ဘဲ ရောက်သွား၏။ ထိုကောင်မလေး၏ မျက်နှာက လှ
သလား၊ မလှသလားတော့ (မမြင်ရသဖြင့်) သူ ကောင်းစွာမသိ။ ဆံပင်တွေ
ကတော့ နက်မှောင်ရှည်လျားလွန်းသည်မှာ သေချာ၏။

ခေါင်ဗညား အာရုံနောက်နေသည်မှာလည်း ထိုဆံပင်ရှည်တွေကို
ပင် ဖြစ်သည်။ စာသင်ခန်းပြတင်းပေါက်နှင့် နီးနေသောကြောင့် အပြင်အပမှ
လေပြည်တစ်ချက် ဝှေ့တိုက်လိုက်တိုင်း ထိုကောင်မလေး၏ ဆံပင်တွေက

နောက်ဘက်သို့ အနည်းငယ် ဝဲဝဲလွင့်လွင့်ဒေကာ ခေါင်ဗညား စာရေးနေသော စားပွဲပေါ်ထိ ရောက်လာတတ်သည်။

ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများထိုင်သော ရှေ့ခုံတန်းနှင့် နောက်ခုံတန်း နီးကပ်ကျပ်ညပ်လွန်းနေသောကြောင့် ရှောင်စရာနေရာကလည်း လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မရှိ။ ခေါင်ဗညားက အဲသည်ကောင်မလေး၏ ဆံပင်ရှည်တွေကို ကြည့်ရင်း စိတ်ညစ်နေမိသည်။

သူ့စားပွဲနှင့်လာငြိရင်း ပြတ်သတ်ပြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့သော ဆံပင်စသုံးလေးမျှင်ကို မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ (သူက ဆံပင်ဖြတ်စများ၊ ဆံချည်ထွေးများကို ရွံရှာတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏)

‘ကြည့်စမ်း မိန်းမတွေဟာ ဘယ်လောက် အော်ဂလီဆန်စရာကောင်းသလဲ’

သူ့ဘာသာသူ ခပ်တည်တည်ဖြင့် တွေးပစ်လိုက်ရင်း ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် ...

“မောင်ခေါင်ဗညား။ ထစမ်းပါဦးကွ”

ဆရာဖြစ်သူ၏အသံကြောင့် အသိပြန်ဝင်လာပြီး ထရပ်လိုက်ရ၏။ ဆရာက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ...

“မင်းက ငါ စာသင်နေတာကို အာရုံမစိုက်ဘဲနဲ့ ဘာတွေစဉ်းစားပြီး ပြုံးနေ၊ ရယ်နေရတာထုံး။ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေရအောင် မင်း အရူးလား။ ကဲ ... ဖြေစမ်းပါဦး။ အခု ငါ ဘာတွေ သင်နေတယ်ဆိုတာကော မင်းသိရဲ့လား။”

ခေါင်ဗညားက အစိမ်းရောင် ကျောက်သင်ပုန်းဆီသို့ တစ်ချက်စုဝဲကြည့်လိုက်သည်။ မြေဖြူဖြင့် ရေးသားထားသော Evolution Theory (အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲခြင်းသီအိုရီ)ဟူသည့် ခေါင်းစဉ်ကို မြင်ရသည်။

ထိုသီအိုရီကို ဖော်ထုတ်ခဲ့သူ ချားလ်စ်ဒါဝင် Charles Darwin ၏ အမည်ကိုလည်းကောင်း၊ ‘လူသည် မျောက်မှ ဆင်းသက်လာသည် ဟူသော ဒါဝင်၏ သဘောတရားကို အတိုချုပ်ရေးထားသည့် မှတ်စုအတိုအစများကိုလည်းကောင်း ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် တွေ့နေရ၏။

ဆရာက ...

“ဟေ့ကောင် ငါမေးနေတာ ဖြေလေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပါတယ် ဆရာ။ Evolution Theory ပါ။ ကျွန်တော်လည်း အခုလေးတင်ပဲ အဲဒီသီအိုရီရဲ့ ချို့ယွင်းချက်ကို တွေးနေမိလို့ပါ”

ခေါင်ဗညား၏အဖြေကြောင့် ဆရာက မျက်ခုံးကိုပင့်ရင်း ...

“ဘာကွ”

“ဒီလိုပါ ဆရာ။ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်းသာဆိုရင် လူဟာ ဟိုဒင်းက ဆင်းသက် ...”

“မျောက်ကွ ... မျောက်၊ လူဟာ မျောက်က ဆင်းသက်တာ” ဆရာ၏ ဒေါသကို လျစ်လျူရှုရင်း ခေါင်ဗညားက မေးလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် မျောက်ကကော ဘယ်က ဆင်းသက်လာတာလဲ ဆရာ”

“ဟင် ...”

မျှော်လင့်မထားသော မေးခွန်းဖြစ်သောကြောင့် ဆရာက ကြောင်ပြီး ပြန်ဖြေရန် နှုတ်ဆွံ့နေ၏။ ခေါင်ဗညားက ...

“ချားလ်စ်ဒါဝင်ရဲ့ သီအိုရီပေါ်တာ ကြာပါပြီ ဆရာ။ အဲဒီ သီအိုရီကို ကြားရလွန်းလို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့နားရွက်တွေတောင်မှ တော်တော် ဟောင်းနွမ်းနေပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ကြာနေတဲ့ ရာစုနှစ်တွေအတွင်းမှာ ဒီအသိနဲ့ပဲ ကျေနပ်နေခဲ့ကြသလား၊ လူဟာ မျောက်က ဆင်းသက်တယ်ဆိုတာလေးနဲ့ တင် ပြီးသွားပြီလား၊ အဲဒီမျောက်ကကော ဘယ်က ဆင်းသက်လာတာလဲ ဆိုတာကို ဘယ်ပညာရှင်ကမှ ထပ်ပြီး မေးခွန်းထုတ်ဖို့ သတိမရခဲ့ကြဘူးလား ဆရာ။ တကယ်စဉ်းစားဖို့ကောင်းတာက ...”

ခေါင်ဗညား၏ စကားမဆုံးခင်မှာပင် ဆရာက လက်ဝါးကာပြုလျက် တားရင်း ...

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ မောင်ခေါင်ဗညား။ စဉ်းစားဖို့ကောင်းတာကို မင်းမပြောခင်မှာ အကောင်းတကားအကောင်းဆုံးကို ဆရာအရင်ပြောပြမယ်။ အကောင်းဆုံးကတော့ ဒီစာသင်ခန်းထဲက မင်း ထွက်သွားဖို့ပဲ။ ကဲ...”

သွားတော့”

* * *

ခေါင်ဗညားက (ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အသာတွန့်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း) စာသင်ခန်းထဲမှ ထွက်ရန် စားပွဲပေါ်မှ သူ၏ မှတ်စုစာအုပ်၊ ဘောလုံးပင်တို့ကို လွယ်အိတ်ထဲ သိမ်းဆည်းထည့်သွင်းလိုက်၏။

တစ်တန်းလုံးရှိ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများအားလုံးက အသံ မထွက်ဘဲ သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းအာရုံစိုက်ကာ ကြည့်နေမည်မှန်း သူ သိနေသည်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး၊ အေးအေးဆေးဆေးသာ ဖြစ်၏။

လွယ်အိတ်ကို ပခုံးထက်၌ ထမ်းလွယ်ရင်း စာသင်ခုံမှ ခွာဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ခါနီးကလေးတွင် ရှေ့ဘက်ကပ်လျက် စာသင်ခုံမှ ဆံပင်ရှည်ရှည် နှင့် ကောင်မလေးကို အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသေးသည်။

ကောင်မလေးက တောက်ပသောမျက်ဝန်းများနှင့် (သူ့ကို အထူး အဆန်းသတ္တဝါတစ်ကောင်လို) သမင်လည်ပြန်လှည့်ကာ စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူ ရင်ခုန်ကြည့်လိုက်သည်။

အဲသည်ကောင်မလေးဟာ နတ်သမီးလေး တစ်ပါးပါပဲ။ ဂရိ ရာဇဝင်ထဲက အပိုလိုစမစ်သီးယပ်ဆိုတဲ့ နတ်တမန်ပေါ့ဟု သူ တွေးကြည့် လိုက်၏။ (ဂရိဒဏ္ဍာရီထဲတွင် အပိုလိုစမစ်သီးယပ်နတ်သည် 'ကြွက်'များကို သုတ်သင်နှိမ်နင်းသတ်ဖြတ်သူဟု ဖော်ပြထား၏)

အဲဒီကောင်မလေးကကော ငါ့ကို ကြွက်တစ်ကောင်လို သဘော ထားပြီး ကြည့်နေတာများလား။

ဖြစ်နိုင်တယ်ဟု သူ တွေးရင်း စိတ်ထဲမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သရော် လိုက်သည်။

ထို့နောက် (ဘာကိုမှ မစွဲလမ်း၊ မသိမ်းပိုက်သော စိတ်နှလုံးဖြင့်) အားလုံးကို ကျောခိုင်းပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။

ကျောင်းရှေ့က အအေးဆိုင်တွင် သူ အေးအေးဆေးဆေးပင် ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။ ဗလာစာအုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲမှ ပြန်ထုတ်ပြီး စောစောက
ရေးလက်စ စာမျက်နှာဆီသို့ ပြန်လှန်သည်။

ဘာတွေဆက်ရေးရင် ကောင်းမလဲဟုတွေးရင်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေးပင်
ထိုင်စဉ်းစားနေဖြစ်၏။ ခေါင်းထဲတွင် ဘာမှပေါ်မလာ။

တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်သည်။ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေရင်း စိတ်ကူး
ကောင်းကောင်းလေးတွေ ရတတ်သော်လည်း မကောင်း ကောင်းအောင်
အတင်းဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားလျှင် ဘာစိတ်ကူးမှ ပေါ်မလာတော့။

ထို့ကြောင့် သူက အာရုံကို အသာလျှော့ထားရင်း လမ်းသွား
လမ်းလာများဆီသို့သာ ငေးကြည့်နေလိုက်တော့သည်။

မကြာခင်မှာပင် အတန်းပြီးသွားသောကြောင့် စာသင်ခန်းထဲမှ
ကျောင်းသားတွေ အလျှိုအလျှို ထွက်လာကြသည်ကို မြင်ရ၏။ တချို့က
နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲဖြင့် အအေးဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာကြ
သည်။

လမ်းကို ဖြတ်ကူးပြီး အအေးဆိုင်ဆီသို့ လာနေသူများထဲတွင်
စောစောက အတန်းထဲ၌ သူ့ရှေ့ခုံတွင် ထိုင်နေခဲ့သော ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်
ကောင်မလေးလည်း ပါသည်ကို မြင်နေရ၏။ (အဲဒီကောင်မလေးကိုတော့
‘ကြွက်နတ်သမီး’ဟု သူ့စိတ်ထဲမှ နာမည်ပေးလိုက်သည်)

အံ့ဩစရာကောင်းသည်က အဲဒီ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ကြွက်နုတ်သမီးက မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းအဖော်တွေဘာတွေ မပါ၊ တစ်ယောက်တည်းပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ပြီး သူမက အအေးဆိုင်ထဲက ခေါင်ဗညားထိုင်နေသည့် စားပွဲဆီသို့ တိတိကျကျ လှမ်းကြည့်လွန်းနေခြင်းဖြစ်၏။

သေချာသွားပြီ။ ကြွက်နုတ်သမီးသည် သူ့ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လာနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ (ခေါင်ဗညားက မသိချင်ယောင်ဆောင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏)

“လူရှိလားဟင် ...၊ ဒီမှာ ထိုင်မယ်နော်”

အနီးတွင် ရပ်ပြီးပြောလိုက်သည့် သူမအသံကို ကြားလိုက်ရတော့မှ ခေါင်ဗညားက ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်ကာ ...

“ဗျာ ... ဟို ... အဲ”

ရုတ်တရက် အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာဖြင့် နတ်မိမယ်တစ်ပါးကို မထင်မှတ်ဘဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသူတစ်ယောက်လို သတိမဲ့ ကြောင်ငေးပြလိုက်၏။

(သည်လို အပြစ်ကင်းစင်သော လှည့်ဖြားမှုကို ယောက်ျားတစ်ယောက်၏မာယာဟု စွပ်စွဲသတ်မှတ်သင့်ပါသလား)

သူမက မထိတရီ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဖြူ ... ဒီမှာ ခဏထိုင်မယ်နော်”

“ဪ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ...။ ထိုင်ပါ”

(သင်းကတော့ သူမ၏အလှကြောင့် ယစ်မူးတုန်လှုပ်သွားရသော ခပ်ညံ့ညံ့ကြွက်တစ်ကောင်ကို တွေ့ပြီဟု ထင်နေသလား မသိချေ)

အပြုံးတစ်ခုကို တမင် မလှ လှအောင်ပြုံးရင်း သံပရာဖျော်ရည် တစ်ခွက်လှမ်းမှာနေသော သူမ၏တစ်ကိုယ်တော်ပြပွဲပြီးဆုံးအောင် ခေါင်ဗညားက စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ...

“နာမည်က ဖြူတဲ့လား”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ကျွန်မနာမည် ‘မာနဖြူ’တဲ့”

“ဗျာ ... မာနဖြူတဲ့လား။ နာမည်က ဆန်းတယ်နော်။ ကျွန်တော် အတန်းထဲမှာ ဖြူကို သတိထားမိနေတာတော့ ကြာပြီ။ နာမည်ကိုတော့

ခုမှပဲ သိရတော့တယ်”

ခေါင်ဗညားက ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဖြီးလိုက်၏။ တကယ်တော့ သူမကို အရင်က သတိထားမိဖို့ ပေးစွာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကျောင်းမှန်မှန် တက်သူ မဟုတ်ချေ။ မာနဖြူက အနည်းငယ် အသံထွက်အောင် ရယ်မော လိုက်ရင်း ...

“ဖြူကတော့ သူ့ကို ဒီနေ့မှ သေသေချာချာ သတိထားကြည့်မိတာ။ ခပ်ဆန်းဆန်းမေးခွန်းတွေ တွေးပြီး မေးတတ်လို့လေ”

“ဪ ...”

ခေါင်ဗညားက ဪ ... ဟု ရေရွတ်ရုံသာ ရေရွတ်ပြီး ပခုံးတွန့် ပြလိုက်သည်။ သူမက ...

“ဖြူကလည်း ပုံစံအသေတွေ၊ ပုံစံအဟောင်းတွေထဲမှာ နေရထိုင်ရ တာကို ငြီးငွေ့တယ်။ အသစ်ဖြစ်တာကို ကြိုက်တယ်။ စိတ်ကူးတွေ ဖောက် ထွက်တာကို သဘောကျတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့လိုလူတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရရင် ကောင်းမှာပဲဆိုပြီး တွေးမိလို့”

(ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ထက်မြက်သည်ဟု အထင်ရှိသော မိန်းမ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက်သည် ဒီလိုပင် သမားရိုးကျ ပုံစံဟောင်းများကို ငြီးငွေ့ကြောင်း၊ တွေးခေါ်ပုံအသစ်ကို နှစ်သက်ကြောင်း ပြောတတ်ကြသည်ချည်းပင် ဖြစ်၏။)

ဒါမျိုးတွေ ကြားရလွန်းသောကြောင့်လားတော့ မသိ၊ ခေါင်ဗညား ကတော့ အဟောင်းတွေကို ငြီးငွေ့ရုံသာမက အသစ်ကို ကြိုက်သည်ဟု ပြောတတ်ကြသူများကိုပါ ငြီးငွေ့ပျင်းရိလှပါပြီ။

သို့သော် သူ့နှုတ်ခမ်းဖျားမှ ထွက်လာသော စကားလုံးတွေ ကတော့ ...

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေဖြစ်မှာ သေချာသွားပြီ ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမက မျက်ခုံးကို လှပစွာ ပင့်တင်ရင်း ပြန်မေး၏။ ခေါင်ဗညား

က ...

“လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးကို ပထမဦးဆုံးစတွေ့တဲ့ ‘လေးမိနစ်’အချိန်အတွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ခံစားမှုက အဆုံးအဖြတ်ပေးတယ်တဲ့”

“ဟင် ... တကယ်လား”

“တကယ် ဟုတ် မဟုတ်တော့ မပြောတတ်ဘူးလေ ...။ ကျွန်တော်လည်း စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာကို ပြန်ပြောပြတာ”

“ဘာစာအုပ်လဲ”

သူမက မယုံကြည်သလို ပြန်မေး၏။ ခေါင်ဗညားက ...

“ဖလော်ရီဒါတက္ကသိုလ်က ဆစ်ဒနီဂျိုးရဒ်ဆိုတဲ့ စိတ်ပညာရှင်တစ်ယောက် ရေးတာ။ စာအုပ်နာမည်က ‘ပထမလေးမိနစ် ဆက်သွယ်မှု’ တဲ့”

“ဒါဆို ကျွန်မက ရှင့်ကို စတွေ့တွေ့ချင်း ပထမလေးမိနစ်အတွင်းမှာ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာတာဟာ တကယ့်အစစ်အမှန် ခံစားမှုပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ ...”

သူ့နှုတ်ဖျားက ‘ဒါပေါ့’ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ တစ်မျိုးတွေးနေသည်။

“အင်း ... မိတ်ဆွေဖြစ်ရုံပဲဖြစ်ပါ ကောင်မလေးရယ်၊ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းတိုးလိုက်ရင် ငါနဲ့ ငြိသွားလိမ့်မယ်”

သူက တွေးနေရင်းနှင့်ပင် ကောင်မလေး၏မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိသည်။

သူမ၏မျက်ခုံးများက အရမ်းကြီးရှည်လျားကော့ညွတ်မနေ။ မျက်ခုံးမွေးအဖျားပိုင်းသည် ခပ်ဖွာဖွာလေး ပြန့်ပြန့်ကားကား ဖြစ်နေ၏။ မျက်ဝန်းများကမူ ဝိုင်းစက်ကာ ရီဝေဝေညိုရောင်သန်းနေသည်။

နှာသီးဖျားလုံးလုံးလေးပေါ်တွင် ချွေးစက်အနည်းငယ် စို့နေဟန်ရှိသည်။ ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းအစုံကတော့ ပါးလွှာလွန်းသဖြင့် အနည်းငယ်အရပ်ဆိုးသယောင် ရှိသည်။

ဝင်းဝါနူးညံ့သော လည်တိုင်က မဆိုစလောက်ရှည်သောကြောင့်

သွယ်နဲ့သလို ဖြစ်နေ၏။ ရွှေလည်တိုင်နှင့် မေးရိုးအစပ်တွင် အစိမ်းရောင် မွဲတစ်လုံးကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရလေသည်။

(လည်ပင်းတွင် မွဲပါသော ကောင်မလေးများသည် ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ ရင်ခုန်စရာ အလွန်ကောင်းသည်ဟု သူ ထင်သည်)

သူ ငေးကြည့်နေခိုက်မှာပင် မာနဖြူက ...

“သူကကော ပထမဦးဆုံး စတွေ့တွေ့ချင်း လေးမိနစ်မှာ ဖြူကို ဘာလို့ သတိထားမိသွားတာလဲ”

သူ တစ်ခုခုတော့ ကြံဖန်ပြီး ဖြေရတော့မည်။ အဖြေကို သူ စဉ်းစား သည့်အချိန်က စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ကြာ၏။

ခေါင်ဗညားက ...

“ဖြူဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကြောင့်ပေါ့”

“ဆံပင်တွေကြောင့် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... တကယ်ပြောတာ။ ဟိုး ... ကျောင်းစဖွင့်တဲ့ တစ်ရက်တုန်းကလေ၊ ဒီနေ့လိုပဲ ကျွန်တော်က ဖြူနောက်တည့်တည့်က ခုံမှာ ထိုင်ရတယ်”

သူ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာတွေကို လက်တန်းဇာတ်လမ်းဆင်ကာ လျှောက်ပြောသည်။ ရှေ့ဆက်ပြောဖို့ အနည်းငယ် စဉ်းစားနေရသည့် အခိုက် အတန့်တွင် အအေးသောက်သလိုလိုနှင့် အချိန်ဆွဲလိုက်ပြီးနောက် ..

“အင်း ... အဲ ... အဲသလို ထိုင်နေရင်းနဲ့ ဖြူက နောက်ဘက်ကို ကျောမှီတော့ ကျွန်တော့်စာရေးစားပွဲနဲ့ ဖြူဆံပင်နဲ့ငြိပြီး ဆံပင်ရှည်ရှည်လေး တစ်မျှင် ပြတ်ပြီးတော့ ကျန်ခဲ့တယ်”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား”

“အဲဒါနဲ့ အတန်းပြီးတော့ ကျွန်တော်က အဲဒီဆံပင်ခြည်ကလေးကို စားပွဲပေါ်က ကောက်ယူပြီး အမှတ်တရ သိမ်းထားလိုက်တယ်”

“ဘုရားရေ ...၊ ရှင် ... ရှင် ... တကယ်ပြောနေတာလား”

“ဪ ... ဟုတ်ပါတယ်လို့ဆိုနေ။ အဲဒီဆံပင်ကလေးကို ကျွန်တော့် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ရဲ့ အဖုံးအတွင်းဘက်မှာ စက္ကူတိပ်နဲ့ကပ်ပြီး သိမ်းထားတယ်”

“ဒါဆို အခုထိ ရှိသေးတာပေါ့နော် ...။ ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့ ...။ ကျွန်တော့်စာအုပ်က အိမ်မှာကျန်ခဲ့တယ်။ မနက်ဖြန် ကျရင် ယူလာပြမယ်လေ”

မာနဖြူ၏ မျက်ဝန်းတွေ လင်းလက်တောက်ပသွားကြ၏။

“အိုကေ ... မနက်ဖြန် ဒီမှာပဲ ဆုံကြရအောင်နော်။ ကျွန်မတော့ ရှင့်ကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားပြီ”

* * *

သံဆူးကြိုးရှိရာဆီသို့ သူမဘက်က ခြေတစ်လှမ်းတိုးချင်လာအောင် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့မိရုံကလေးသာ အပြစ်ရှိပါသည်။

SCENE - 2

ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ ပထမဦးဆုံးလုပ်ရသည့် အလုပ်မှာ သူငယ်ချင်းများအားလုံးအနက် ဆံပင်အရှည်ဆုံးဖြစ်သော ဇော်ဇော်ဦးကို ရပ်ကွက်အနံ့ ပတ်ပြီး လိုက်ရှာခြင်းဖြစ်လေသည်။

တွေ့မည်တွေ့တော့ ဇော်ဇော်ဦးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ထိုင်ပြီး အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အဘိဓာန်စာအုပ်ဟောင်း အထူကြီးသုံးလေးအုပ်ခန့်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ သူ့စားပွဲပေါ်တွင် စာရွက်စာတမ်းတွေကလည်း ဗရပူ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဇော်ဦး၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ရည်းစားစာ ရေးနေတာကွ။ ခေတ်မီမီ အလန်စားလေး ရေးချင်လို့ အင်တာနက်ထဲက E-mail တွေကို ဉာဏ်လင်းအောင်ဆီက Download လုပ်ခိုင်းပြီး ယူလာတာ။ အဲဒီအထဲက စာသားမိုက်မိုက်လေးတွေကို ဘာသာ ပြန်လိုက်မယ်လေ။ မကောင်းဘူးလား”

“ပြစမ်းပါဦး မင်းဟာတွေ”

အမြဲတမ်း တလွဲတွေလုပ်တတ်သော ဇော်ဇော်ဦး၏ အကြောင်းကို သိထားပြီးသားဖြစ်သောကြောင့် သူက စာရွက်များကို လှမ်းယူကြည့်လိုက် သည်။ ဇော်ဇော်ဦးက ညည်းညည်းညူညူဖြင့် ...

“ရော ... ဒီမှာ။ တချို့စကားလုံးတွေက ဘာသာပြန်လို့လည်း မရဘူးကွ။ Dictionary (အဘိဓာန်)ထဲမှာလည်း ရှာလို့မတွေ့ဘူး။”

ဘယ်တွေ့ပါ့မလဲဟု ခေါင်ဗညား စိတ်ထဲမှ အပြစ်တင်လိုက်သည်။ ဇော်ဇော်ဦးကိုိုင်သည့် အဘိဓာန် (Dictionary) စာအုပ်တွေက ဟိုး ... ရှေးပဝေသဏီ ကွန်ပျူတာ မပေါ်သေးခင်ခေတ်က စာအုပ်တွေ၊ ဘုန်းတော်ကြီးရေးသည့် သဒ္ဒါစာအုပ်အဟောင်းကြီးတစ်အုပ်ပင် ပါလိုက်သေးသည်။ စာအုပ်တွေက ပိုးထိုး၊ ခြကိုက်ပြီး စာရွက်များပင် ဝါကြင်ပြုတ်ထွက်နေပြီ။

သူ ဘာသာပြန်မည့်စာတွေက နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စကားလုံးအသစ်တွေ ထွက်နေသော အင်တာနက် ဘာသာစကား။ (ကောင်မလေးများသည် လည်းကောင်း၊ အဘိဓာန်စာအုပ်သည်လည်းကောင်း ထိုနှစ်မျိုးစလုံးသည် သစ်နိုင်သမျှသစ်လေ ကောင်းလေဆိုသည်ကို ထိုင်နဲ့ သဘောပေါက်ပုံမရ) ခေါင်ဗညားက ...

“ဘယ်စကားလုံးတွေလဲကွ။ မင်း ဘာသာပြန်လို့မရတာ”

“ဒီမှာကြည့် ...”

ဇော်ဇော်ဦးပြသည့် စကားလုံးတွေက E-mail တွေ Chat Room တွေမှာ အတိုကောက်ရေးကြသော စာလုံးများဖြစ်ကြ၏။ ဥပမာ ...

Face to Face (နှစ်ဦးသားဆုံတွေ့သည်)ကို အတိုကောက် F2F။

ဒါ ... မည်သည့်အဘိဓာန်ထဲမှာမှ မရှိ။ အလားတူပင်။

RUOK ဆိုသည်မှာ Are You Okay ? (အဆင်ပြေရဲ့လား)

BZ ဆိုသည်မှာ Busy (အလုပ်များသော)

COZ ဆိုသည်မှာ Because (အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်)

THE4 ဆိုသည်မှာ Therefore (ထို့ကြောင့်)

10Q ဆိုသည်မှာ Thank You (ကျေးဇူးပဲ)

C Ya L8er ဆိုသည်မှာ See You Later (ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြတာပေါ့)

အဲဒီလို ကိုးရိုးကားရားစကားလုံးတွေကိုမှ ဒီ မအူမလည်ငနဲက

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီးလောက် Dictionary ထဲမှာ ရှာနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါတွေကို ရည်းစားစာတွေပါလို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောသလဲ ဇော်ဦး”

သူက မေးလိုက်သောအခါ ဇော်ဇော်ဦးက မျက်လုံးလေး ပေကလတ် ပေကလတ်ဖြင့် ...

“ဟ ... ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်လေကွာ။ THE4 တဲ့။ မတွေ့ဘူးလား။ THE ဆိုတာက ‘သဲ’ 4 ဆိုတာက ‘လေး’။ သဲလေးပေါ့ ...။ ‘သဲလေး’ဆိုတာ ရည်းစားကို ချစ်စနိုးခေါ်တာမဟုတ်လို့ မင်းကြီးတော်ကြီးကို ခေါ်တာလား”

Therefore ကို တလွဲဘာသာပြန်ပြီး သူကပင် ပြန်ဟောက်နေ လိုက်သေးသည်။ ခေါင်ဗညားက ...

“အေး ... ထားပါတော့ကွာ။ ပြစ်မိပါဦး မင်း ဘာသာပြန်ထားတဲ့ ဟာတွေ”

“ကဲ ... ကဲ ... ဟောဒီမှာကြည့်။ မင်းလည်း ပညာလေး ဘာလေး ရပါစေတော့ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ပြတာနော်”

ဇော်ဇော်ဦး၏ ဘာသာပြန်ချက်များကို ကြည့်ပြီး သူ မျက်လုံးပြူး သွားရသည်။

Supra ကို ‘စွပ်ပရား’၊

Asia ကို ‘အာစရိယ’၊ Gateau ကို ‘ဂွေးတို’၊ Full the Back ကို ‘ဖုတ်သဘက်’အစရှိသည်ဖြင့် ထင်ရာမြင်ရာ စွတ်ရေးထားပြီး နောက်ဆုံး-

To Take Care (တူတိက်ကဲ)ကို ‘သူ သိပ်ကဲတာပဲ’ဟု ကြောက် ခမန်းလိလိ မြန်မာမှုပြုထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ခေါင်ဗညား ဘာပြောရမည်မှန်းကပင် မသိတော့။ ဇော်ဇော်ဦးက-

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ငါ့ ဘာသာပြန်လက်ရာက ကောင်းတယ် မဟုတ် လား”

“အေး အေး ... ကောင်းတယ်ကွ၊ တော်တော်ကို ကောင်းတယ်”

သူ့ချီးကျူးစကားကြောင့် ဇော်ဇော်ဦး၏မျက်နှာက ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်သွား၏။ သူက -

“နေစမ်းပါဦး။ ဒီစာက ဘယ်ကောင်မလေးကို ပေးဖို့လဲ”

“ငါပြောရင်လည်း မင်းသိမှာ မဟုတ်ပါဘူး ဗညားရာ။ မင်းက

ကျောင်းမှ မှန်မှန်မတက်တာ။ ငါ စာပေးမယ့် ကောင်မလေးက ကျောင်းက ကွဲ၊ သူ့နာမည်က 'မာနဖြူ'တဲ့”

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပြောလာသော ဇော်ဇော်ဦး၏ စကားကြောင့် သူ ရယ်ချင်သွား၏။ ပြဿနာတော့ ပြဿနာပဲ။

သူ မျက်ဝန်းအစုံကို ခပ်စွေစွေ မှေးစင်းစင်းလုပ်ရင်း စဉ်းစားလိုက် သည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ဇော်ဇော်ဦးဆီက ဆံပင်တစ်ချောင်းရဖို့ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပြောပြီး တောင်းလို့ရမည်မထင်တော့။

ခက်နေသည်က သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာလည်း ပခုံးကျော်အောင် ဆံပင်ရှည်ထားသူက ဇော်ဇော်ဦးတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ တခြားမိန်း ကလေး သူငယ်ချင်းတွေဆီမှာလည်း သွားမတောင်းချင်။ ဘာလဲ၊ ဘာလုပ် မလို့လဲနှင့် ဇယားတွေ ရှုပ်ဦးမည်။

ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာ သွားကောက်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်။ သူက ရွံတတ် သည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ဟေ့ကောင် ... ဇော်ဦး ...၊ မင်းဆံပင်တွေက ရှည်လှပြီ၊ မညှပ် သေးဘူးလား။ ကြာရင် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်လိမ့်မယ်နော်”

“အေးပါ ဗညားရာ ...။ မင်း အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူး ... ဟင် ... ဘာဆိုလို့လဲကွ။ ဆံပင်ရှည်တာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျန်းမာရေးက ထိခိုက်မှာလဲ။ ပေါက်ကရတွေ ...”

“အဲ ... မင်းမသိသေးဘူး ထင်တယ်။ ငါ ဟိုတစ်နေ့က ကျန်းမာ ရေးစာစောင်တစ်ခုထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ ဆံပင်ရှည်တဲ့လူတွေဟာ ကင်ဆာဖြစ်တတ်ကြတယ် ဆိုပဲ”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ဗညား။ မင်း ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ ဘယ်ကလာ ကင်ဆာဖြစ်မှာလဲ။ ငါ့ကျန်းမာရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ။ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။”

ခေါင်ဗညားက ဝမ်းနည်းကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် တကျွတ်ကျွတ် စုတ်သပ်ကာ ဦးခေါင်းကို လေးလေးတွဲတွဲ ခါယမ်းလိုက်ရင်း ..

“မင်း မှားနေပြီ ဇော်ဦး ...။ ကျန်းမာရေးဆိုတာက ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အသံမြည်နိုင်ပါ့မလဲ သူငယ်ချင်းရာ ...။ ဒေါင်ဒေါင်မြည်တာက နာရီဖြစ်

မှာပေါ့။ ဧကန္တ မင်း နာရီနဲ့ ကျန်းမာရေးကို မှားပြီး ကြည့်လာပြီထင်တယ်။ ကျွတ်ကျွတ် ...”

တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်ပြောနေသော သူ့စကားတွေကြောင့် ဇော်ဇော်ဦးကတော့ အတော်ပင် စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေရပုံ ပေါ်၏။ ဇော်ဇော်ဦးက ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်ရင်း ...

“တော်စမ်းပါ ဗညားရာ၊ ဆံပင်ကင်ဆာရယ်လို့ ငါ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”

“ဪ ... ဆံပင်ကင်ဆာလို့တော့ မခေါ်ဘူးပေါ့ကွ။ ‘မွေးပြတ်နာ’ လို့ ခေါ်တယ်။ လက်နဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ဆွဲကြည့်လိုက်ရင် အမွေးတွေ ဟာ သွေးရိုးသားရိုး ကျွတ်မထွက်ဘဲ ပြတ်ပြတ်ပြီး ပါလာတာ။ မင်း မကြားမိဘူးလား။ ဟိုတစ်လောကတောင် ငါ့ဘကြီးတစ်ယောက် ခြေသလုံးမှာ မွေးပြတ်နာဖြစ်လို့ နောက်ဆုံး ကုမရတော့တာနဲ့ ဆေးရုံတက်ပြီး ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ဖြတ်ပစ်လိုက်ရတယ်”

“ဟင် ... ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ပြတ်သွားတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ ဗညား”

“ခြေသလုံးကို ခြင်ကိုက်မခံရတော့ဘူးပေါ့”

“ဟာကွ ...”

ဇော်ဇော်ဦးက ပါးစပ်တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် သူ့ကို နည်းမျိုးစုံကျိန်ဆဲ ရေရွတ်တော့သည်။ နောက်ဆုံး ...

“ဟေ့ကောင် ဗညား၊ မင်း လာနှောင့်ယှက်တာနဲ့ ငါ စာရေးလို့ မရတော့ဘူး။ သွားကွာ ... သွား။ ကြာရင် ငါ ရူးလိမ့်မယ်”

“ရက်စက်လိုက်တာ ဇော်ဦးရာ ...။ ငါကတော့ မင်းကျန်းမာရေးကို စိုးရိမ်လို့ပြောတာ။ မင်းက ငါ့ကို နှင်လွှတ်ရက်တယ်ပေါ့။ ဒီမှာ မင်းအတွက် ငါ့ရင်တွေ ဘယ်လောက်ပူနေရတယ်မှတ်လဲ။ မှန်းစမ်း ... မင်းဆံပင်တွေ ဘယ်နှယ့်နေလဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သူ့လက်က လှစ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားပြီး ဇော်ဇော်ဦး၏ ဆံပင်နှစ်မျှင်သုံးမျှင်ခန့်ကို အမိအရဆွဲကာ အမြန်နှုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဗြဟ္မာ”

“အား ... လားလား ... နာလိုက်တာ။ သေပါပြီဗျာ”

ဇော်ဇော်ဦး၏ အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံနက်ကြီးက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခေါင်ဗညားကတော့ (သူ့လက်ထဲသို့ ရောက်လာသည့်)ဆံပင် ရှည်ရှည်သုံးမျှင်ကို ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်စွာ ကြည့်ရင်း ...

“အင်း ... မင်းဆံပင်တွေရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကတော့ အိုကေပါပဲ။ ဝမ်းသာတယ် သူငယ်ချင်းရာ ...။ ကဲ ... ငါ သွားပြီဟေ့။ တာ့ ... တာ”

“ကြ ... ကြ ... ဂြိုဟ်မင်း မြန်မြန်ကြ”

မျက်နှာကြီး စူပုပ်နေသော ဇော်ဇော်ဦးကို ကျောခိုင်းလျက် သူ့ ခြေလှမ်းတွေက ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာဖြင့်။

SCENE - 3

“ဟင် ... ဒါဆို ဒီဆံပင်ချည်မျှင်လေးက ဖြူဆံပင်လေးပေါ့နော်”
 သူမက ခေါင်ဗညား၏ ဒိုင်ယာရီစာအုပ် အဖုံးအတွင်းဘက်တွင်
 ကပ်ထားသော ဆံပင်လေးတစ်မျှင်ကို တောက်ပစွာကြည့်ရင်း အသံမြူးမြူး
 ဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ခေါင်ဗညားက -

“ဟုတ်တယ် ... ဖြူ။ ဒါ ကိုယ့်ဘက်က တစ်ဖက်သတ် သိမ်းပိုက်
 ထားခဲ့ရတဲ့ အမှတ်တရတစ်ခုပေါ့”

သူ ဖွဲ့နွဲ့သော စကားအဆုံးတွင် မာနဖြူက သာယာယစ်မူးစွာ
 တခစ်ခစ်ရယ်မောလေသည်။ (ရယ်သည့်အခါ ရိုးရိုးမရယ်၊ ဦးခေါင်း
 ကိုတမင်ငဲ့စောင်းကာ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကို ပေါ်လွင်အောင်
 တလှုပ်လှုပ်ယမ်းခါပြီး ရယ်၏)

“ဖြူရဲ့အလှက ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေနဲ့ဆိုတော့ မဟာဆန်တဲ့အလှ
 မျိုးပဲ။ တောင့်တဖို့ စိတ်ထဲမှာတောင် မရဲဘူး။ နှလုံးသားနဲ့ပဲ တိတ်တိတ်
 ကလေး ကျိတ်ပြီး ပူဇော်နေဖြစ်တယ်။ တကယ်ပါ ... ဖြူ ယုံပါ။ ဒါကြောင့်
 ဖြူဆံပင်ချည်လေးတစ်မျှင်ကို တမြတ်တနိုး သိမ်းထားမိတာပေါ့”

“ဟင်း ... ဟင်း ... သူ အပိုတွေ ပြောနေပြန်ပြီ”

ငနဲမက မကြိုက်သလိုလို ဟန်ဆောင်ပြီး ပြောသည်။ (စကားကို
 ရိုးရိုးမပြော။ ဆံပင်ရှည်တွေကို လက်ဖြင့်သပ်လိုက်၊ ပခုံးပေါ်မှကျော်

ကာ ရင်ခွင်ထဲဆွဲယူလိုက်လုပ်ရင်းပြော၏။ အနည်းငယ်တော့ မျက်စိ နောက်စရာ ကောင်းသည်)

“တကယ်ပြောတာပါ ဖြူ ...၊ အပိုတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ညစဉ်ည တိုင်း ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ဖက်သတ်စွဲလမ်းစိတ်နဲ့ ဟောဒီဒိုင်ယာရီထဲက ဆံပင်လေး ကို တမ်းတမ်းတတကြည့်ပြီးမှ အိပ်ရာဝင်တာပါ။ ဒါမှ အိပ်မက်ထဲကျရင် အပြင်မှာ နာမည်တောင်မမေးရဲတဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ဟောဒီကောင်မလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်လား”

“ဟင်းနော် ... ကြည့်ပါလား၊ ပြောရင်းနဲ့ သူ ပိုဆိုးလာပြီ။ ဒါ ဖြူကို ရည်းစားစကားပြောနေတာပေါ့လေ ...။ ဟုတ်လား”

သူမက မျက်စောင်းကို ချစ်စရာ မကောင်းကောင်းအောင် ထိုးရင်း ပြော၏။ (ဒါလည်း ရိုးရိုးပြောသည် မဟုတ်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကို ဘီးတစ်ချောင်းဖြင့်ဖြီးရင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်၏)

မြတ်စွာဘုရား ... ကယ်တော်မူပါ။ ဒီဆံပင်ရှည်တွေနဲ့ ဘယ်လောက် အထိ မျက်စိနောက်စရာကောင်းအောင် လုပ်ပြနေဦးမှာလဲဟု ခေါင်ဗညား တွေးလိုက်မိသည်။

သို့သော် အခြေအနေအရ သူ့စကားလုံးတွေကတော့ ဘရိတ်အုပ် ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဖြူ၊ ရည်းစားစကားပါ။ အိပ်မက်ထဲမှာပဲ စိတ်ကူးနဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ ဟောဒီက မာနဖြူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို အပြင်မှာကော တကယ်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရနိုင်ဘူးလား”

(စီးကရက်သောက်ရန် ... မီးခြစ်ခြစ်သလိုလို ဟန်ဆောင်ရင်း မတော်တဆပုံစံမျိုးဖြင့် သူမဆံပင်ကို မီးရှို့လိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်ဟု သူ တွေးနေမိ၏)

မာနဖြူက ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“သူ့ကို ဖြူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံရမှာလဲ။ သူက သိပ်စကားပြော တတ်တယ်။ အဲဒီလို စကားလုံးတွေနဲ့ပဲ ဖြူ အလှည့်စားခံနေရပါဦးမယ်။ ဖြူ ... ကြောက်တယ်”

“ဂျာမန်ကဗျာဆရာ ဂွယ်သည် GOETHE ရဲ့ ကဗျာစာသား

တစ်ပိုဒ်ကို ကိုယ်ဖတ်ဖူးထားတာ ရှိတယ်။ ဖြူ နားထောင်မယ်ဆိုရင် ကိုယ် ပြောပြချင်ပါတယ်”

“ပြောလေ ...၊ နားထောင်မှာပေါ့”

“လူတွေဟာ ဘယ်သူလှည့်စားတာကိုမှ မခံရပါဘူးတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အရင်လှည့်စားထားပြီးသား ဖြစ်နေလို့ပဲတဲ့”

သူမက မျက်မှောင်နှစ်ဖက်ကြုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟင် ... အဲဒီစကားနဲ့ ဖြူပြောတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့။ ကိုယ်က ဖြူကို လှည့်စားမှာလားလို့ သံသယရှိစရာ မလိုတော့ဘူးလေ။ ဖြူကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လှည့်စားနေခဲ့တာပဲ ဥစ္စာ”

“ဘယ်မှာ လှည့်စားလို့လဲ၊ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပဲနဲ့”

“ဪ ... ဟုတ်ပါတယ်ဆို။ တကယ်ဆို ဖြူရင်ထဲမှာ ချစ်တဲ့စိတ် က ရှိပြီးသား၊ အဲဒါကို ဝန်မခံချင်လို့ ဖြူက ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ပြန်ညာနေ တာ မဟုတ်လား”

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း သိပ်လူလည်ကျတာပဲ။ သူ့ကို ဘယ်မှာ ချစ်လို့လဲ၊ မချစ်ပါဘူး ... ဟင်း ...”

မာနဖြူက တစ်ခပ်ရယ်မောရင်း သူ့ပခုံးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ဖွဖွကလေး ထုသည်။ သူက ...

“မညာပါနဲ့တော့ ဖြူရယ် ...။ ‘ချစ်တယ်’လို့ ပြောလိုက်တော့လေ နော် ...။ ပြောလေ”

“သွား ... မပြောဘူး”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က No ဟု ပြောခြင်းသည် Yes ဟု အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်း သင်တို့အားလုံး သိကြပြီးသားပင် မဟုတ်ပါလား။

* * *

ခေါင်မညားဆိုသော ငနဲသည် အလွန်ပင် ပလိစံချောက်ချက် ပြော တတ်သော သံဆူးကြိုးတစ်ချောင်း ဖြစ်ပါသည်။

* * *

ထို့နောက် ခပ်တိုးတိုးကျိန်ဆဲရင်း ...

“မင်း ... တော်တော်ကျက်သရေယုတ်တဲ့ လင်းတပဲ ဗညား။
မာနဖြူကို ငါ ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့။”

“ဆောရီးကွာ ...၊ ငါ သိတဲ့အချိန်မှာ ကောင်မလေးကို ငါ့ဘက်က
စကားလွန်ပြီးသား ဖြစ်နေလို့ပါ။ ပြီးတော့ ... မင်းအကြောင်းလည်း ငါ
သိနေတာပဲ ဥစ္စာ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာကော၊ ကျောင်းမှာကော ရှိရှိသမျှ ကောင်
မလေးတွေအားလုံးကို မင်းကြိုက်တာ လူစေ့နေပြီ။ မင်းကိုသာ ရှောင်နေရရင်
ကျန်တဲ့ ယောက်ျားတွေအားလုံး တောထွက်ပြီး တရားအားထုတ်ဖို့ပဲ ရှိ
တော့တယ်”

“အောင်မာ ... မင်းကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး၊ မင်းကော ဘာထူးလို့
လဲ၊ ‘အာလူး’ပဲ ဥစ္စာ”

ဇော်ဇော်ဦး၏စကားကြောင့် သူက မျက်မှောင်ကို ကြုတ်ရင်း -

“ဘာလဲကွ ... အာလူးဆိုတာ”

“အာလူးဆိုတာ ဟိုအသားနဲ့ရောချက်၊ ဒီအသားနဲ့လည်း ရောချက်၊
အားလုံးနဲ့ ရောတယ်လေကွာ။ မင်းသောက်ကျင့်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဟို
ကောင်မလေးနဲ့တွေ့လည်း ဝင်ရော၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့ တွေ့လည်း ဝင်ရောနဲ့”

သူ ရယ်ရုံသာ ရယ်နေလိုက်ရတော့၏။ ဇော်ဇော်ဦးပြောသည်မှာ
မှန်နေသောကြောင့် ဘာမှ ပြန်မချေပနိုင်။

ဇော်ဇော်ဦးက စားပွဲပေါ်မှ စမူဆာတစ်ခုကို ကောက်ယူပြီး ပါးစပ်
ထဲ ထိုးသွတ်ထည့်ကာ ပလုပ်ပလောင်း ဝါးသည်။ နောက်တစ်ခုကိုပါ လှမ်း
ယူလိုက်ရင်း ...

“မာနဖြူရဲ့အချစ်ကို မရလို့ ငါ ဘယ်လောက်ကြေကွဲခဲ့ရသလဲဆိုတာ
ပလပ် ... ပလပ် ... ပြောပြရင် မင်း ယုံတောင်ယုံမှာ ... ရှုလွတ် ပလပ် ...
ပလပ် ... မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာ အဲဒီစိတ်နဲ့ ပလပ် ... ပလပ် ... မစားနိုင်
မသောက်နိုင်တောင် ဖြစ်သွားရသေးတယ်ကွ။ ရှုလွတ် ... ဝှပ် ... ဝှပ် ...
ဖလူး ... အား ... ရေနွေးကလည်း ပူလိုက်တာ”

“ပြောတာလည်း ပြောပေါ့။ ဖြည်းဖြည်းလည်း စားဦးကွာ ဇော်ဦး၊
စားပိုးနင့်ပြီး သေနေဦးမယ်”

“အေး အေး ... မပူနဲ့ စားမှာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းက လောလောဆယ် အောင်ပွဲခံထားတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ငါစားတာ မင်းရှင်းရမှာနော် ဗညား”

“သွားသေလိုက်ပါလား။ ငါကတောင် မင်းထက်ပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲ နေရသေးတယ်။ ဟောဒီမှာတွေ့လား ... စာအိတ်တွေ။ ဒါတွေအားလုံး မာနဖြူ ပေးထားတာတွေပေါ့”

“ဟင် ... ငါးအိတ်တောင်ပါလား”

“အေး ...။ ငါ့ကို မာနဖြူက အပတ်စဉ် စနေနေ့တိုင်း အဲဒီစာအိတ် တစ်အိတ် ပေးတယ်။ အထဲမှာ ဘာတွေပါလဲ သိချင်ရင် ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ”

သူ့စကားဆုံးအောင်ပင် မစောင့်တော့ဘဲ ဇော်ဇော်ဦးက စာအိတ် တစ်အိတ်ကို ကမန်းကတန်းလှမ်းယူပြီး သိချင်စေဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ကာ-

“ဟင် ... ဆံပင်ချည်တွေ။ ရွံစရာကြီး”

“အေး ... အဲဒါပဲကွာ၊ မာနဖြူနဲ့ ဇာတ်လမ်းအစမှာ ငါ နိဒါန်းရေး လိုက်တာ မှားသွားတယ် ဇော်ဦးရာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့လို့လဲ”

ခေါင်ဗညားက မပြောချင်ပြောချင်ဖြင့် ...

“သူနဲ့တွေ့ခါစတုန်းက သူ့ဆံပင်ရှည်ရှည်ကလေးတွေကို မြတ်နိုး တယ်၊ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ နောက်ပြီး ဆံပင်ရှည်နဲ့အလှဟာ မဟာဆန်တယ်၊ ဘာညာနဲ့ ငါက ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာလျှောက်ပြောထားတာကို ငနဲမက တကယ် အောက်မေ့နေတယ်ကွ”

“အဲဒီတော့ ...”

“သူ့ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကို ငါ တကယ်မြတ်နိုးတယ်ထင်ပြီး သူ့ ဘာသာသူ အားအားယားယား တစ်နေ့ အခါတစ်သောင်းလောက် ဆံပင်ကို ဘီးနဲ့ဖြီးရင်း ကျွတ်ပါလာတဲ့ ဆံပင်ချည်တွေကို ဟောဒီစာအိတ်တွေထဲမှာ ထည့်ထည့်စုထားတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ပတ်တစ်ခါ ငါ့ဆီ ပို့ပို့ပေးနေတော့ တာပဲကွာ”

“ဘုရား ... ဘုရား ...။ မင်းဒုက္ခက အဆန်းပါလားကွာ”

ဇော်ဇော်ဦးက မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ညည်းညည်းညာညာ ပြော၏။ စိတ်ထဲတွင်တော့ အဲသည်လို ဝဋ်ဒုက္ခမျိုးနှင့် ကင်းလွတ်ခွင့်ရသွား

ခဲသည့်အတွက် ငါကတော့ သူတော်ကောင်းမို့လို့ နတ်ကောင်းမတာပဲဟု ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာနေပုံပေါ်သည်။

ခေါင်ဗညားက ...

“အေး ... ငါကတော့ သူ့လို စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ပြီး ဒီဆံပင်ချည် အမှိုက်တွေကို သိမ်းမထားနိုင်ဘူး၊ မီးရှို့ပစ်မလို့ပဲ။ ဩော် ... ဒါနဲ့ မင်း သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် သူ့ကိုယ်စား ဟောဒီဆံပင်ချည်တွေကို ယူသွားပြီး အမှတ်တရ သိမ်းထားပါလား ဇော်ဦး”

“ဟာ ... နေပါစေကွာ ... နေပါစေ။ ငါ့ထိုက်နဲ့ငါ့ကံပဲ ရှိပါစေ တော့။ အရှုံးသမားဘဝနဲ့ပဲ ခပ်ဝေးဝေးကနေ ကျေနပ်နေပါ့မယ် ဗညားရာ။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... ငါသွားပြီ သူငယ်ချင်း ‘အာလူး’ရေ ...။ တာ့တာ ...”

* * *

မိန်းကလေးများကို တွေ့တိုင်း ရောချင်သော ခေါင်ဗညားဆိုသည့် အာလူးတစ်လုံးသည် ဆံပင်ချည်များနှင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ရင်း ကျန်ရစ်၏။ သူ့အတွက် သူ့ကိုယ်သူပင် ဝမ်းနည်းပေး၍ မရ၊ ဒုက္ခဆိုသည်မှာ ကိုယ်စိုက်ခဲ့သော သစ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

SCENE - 4

ဒီနေ့သည် ကံမကောင်းသည့် နေ့တစ်နေ့ဖြစ်မှန်း သူ စောစော
ကတည်းက ရိပ်မိခဲ့သင့်သည်။

သည်လိုသာ ကြိုသိခဲ့မည်ဆိုပါလျှင် ...

“ဒီနေ့ညနေကျရင် မြရိပ်ညိုမှာ စတိတ်ရှိုးသွားကြည့်ရအောင်”

ဟု ကမ်းလှမ်းလာသော မာနဖြူ၏ ဖိတ်ခေါ်စကားကို သူ ငြင်းပယ်
ပစ်ခဲ့မှာ သေချာပါသည်။

ယခုတော့ ...

* * *

ကံဆိုးခြင်းနိဒါန်းက မနက်ပိုင်း စာသင်ခန်းထဲမှာကတည်းက
စတင်ခဲ့သည်။

ဆရာက စောစောစီးစီး ဘာတွေဒေါက်နဲမှန်း မသိ။ အတန်းထဲမှ
(စာညံ့သည်ဟု သူ ယူဆသော) ခေါင်ဗညားနှင့် အခြားကျောင်းသား (၁၄-
၁၅)ယောက်လောက်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ဆူပူနေသည်မှာ အတော်ကြာ
သည်။

နောက်ဆုံး ဆရာက ...

“မင်းတို့ ဘာအသုံးကျလဲ ဟင်၊ တခြားသူတွေတောင် ဖြေနိုင်သေးရင် မင်းတို့လည်း ဖြေနိုင်ရမှာပေါ့။ ပခုံးနှစ်ဖက်ကြား ခေါင်းပေါက်တဲ့လူချင်း အတူတူပဲဥစ္စာ။ သူတို့မှာလည်း ခြေနှစ်ဖက် လက်နှစ်ဖက်၊ မင်းတို့မှာလည်း ခြေနှစ်ဖက်လက်နှစ်ဖက်ပဲ။ ဘာကွာလို့လဲ။ ဒါနဲ့တောင်မှ မင်းတို့က ညံ့ရတယ်ဆိုတော့ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ။ သူများတွေလုပ်နိုင်ရင် မင်းတို့လည်း လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့ကွ”

ခေါင်ဗညားက ထပြီး ...

“သူများလုပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတိုင်း ကိုယ်လည်း လုပ်နိုင်မယ်လို့တော့ ပုံသေသတ်မှတ်လို့ မရပါဘူး ဆရာ”

“ဘာကွ ...၊ မင်း ဘာပြောတယ်”

“ဒါဆို ဆရာ့ကို ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေ ဆရာ။ သူများက ကိုယ့်ကို ကလိထိုးရင် ယားတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကလိပြန်ထိုးရင် မယားဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ ဆရာ”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် ဆရာက နဖူးကြောကြီးများရှုံ့ကာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲလာသည်။ ထို့နောက် ...

“ဟေ့ကောင် ...။ မင်း ထွက်သွား”

စောစောကတည်းက ဆရာ့ကို ပြန်မပြောခဲ့မိရင် အကောင်းသားဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်တွေးရင်း သူ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ညဘက် စတိတ်ရှိုးကြည့်ရန်အတွက် Mr.Guitarကဖေးဆိုင်တွင် ခြောက်နာရီခွဲကတည်းက ထိုင်ပြီး မာနဖြူအလာကို စောင့်နေရသည်။

ငနဲမက ရှစ်နာရီထိုးခါနီးမှ ရောက်လာ၏။

စတိတ်ရှိုးသွားရန် မာနဖြူဝတ်ဆင်လာသည့် ပုံစံကိုကြည့်ပြီး သူ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ဖြစ်သည်။ အပေါ်က ပြောင်ပြောင်လက်လက် အနက်ရောင်အင်္ကျီကြိုးသိုင်း၊ အောက်က အနက်ရောင်ထမိစကတ်ကလည်း ခြေသလုံးအထိ တုပ်နှောင်ကာ တင်းကျပ်နေသဖြင့် လမ်းပင် ကောင်းကောင်းလျှောက်လို့ ရပုံမပေါ်။

ဘုရားရေ ...။ စတိတ်ရှိုးသွားကြည့်ဖို့ကို ဒီလို ဝတ်ရစားရသတဲ့ လား။ သူ အသံမထွက်ဘဲ ညည်းမိသည်။

စတိတ်ရှိုးဆိုသည်မှာ မင်္ဂလာဇဉ်ခံပွဲ မဟုတ်ပါ။ ဂုဏ်ပြုညစာ စားပွဲ မဟုတ်ပါ။ သီဆိုဖျော်ဖြေမှုကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွားရောက်နားထောင် အော်ဟစ်ပျော်ရွှင်ရမည့် နေရာတစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

သူ တွေးလို့မှ မဆုံးသေးခင် မာနဖြူစီးလာသော ဖိနပ်ကို ကြည့် လိုက်မိသောအခါ အော်ရယ်ပစ်လိုက်ရတော့မလိုလို၊ ထိုင်ငိုလိုက်ရတော့ မလိုလို ခံစားလိုက်ရ၏။

စီးထားသည်က လေးလက်မခန့်မြင့်သော ဒေါက်ချွန်သေးသေးနှင့် ငွေရောင်ဖိနပ်ကလေး။

“ဖြူကလည်းကွာ ...။ သက်သောင့်သက်သာရှိမယ့် ဖိနပ်တစ်ခုခု စီးလာရောပေါ့။ ဆီဒိုးနားတို့ စထရင်းတို့ ဟိုတယ်က ပွဲတွေလို ခုံနဲ့ထိုင်ကြည့် ရမှာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီမှာက ကွင်းထဲမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး တိုးတုကြည့်ရမှာပဲ”

“အို ... မောင်ကလည်း ဇီဇာကြောင်နေပြန်ပြီ၊ သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲ ဝတ်နေ စီးနေကြတာပဲ ဥစ္စာ”

မာနဖြူ၏ စကားကြောင့် ခေါင်ဗညား ဘာမှ ပြန်ပြောချင်စိတ် မရှိ တော့။ သူမ၏ လက်ကိုဆွဲပြီး စတိတ်ရှိုးကျင်းပမည့်နေရာသို့ ထွက်ခဲ့တော့ သည်။ (သိပ်တော့ မြန်မြန်လျှောက်၍ မရ၊ မာနဖြူ၏ ထမိစကတ်က ခြေသလုံးကို တုံ့ဆွဲထားသလို ဖြစ်နေသဖြင့် စောင့်ပြီး ခေါ်နေရ၏)

မာနဖြူပြောသည့်စကားက ဟုတ်သင့်သလောက်လည်း ဟုတ်သည်။ ဒီလို မလိုအပ်ဘဲ ထည်ထည်ဝါဝါ ဝတ်ဆင်မှုမျိုးကို တွေ့ရတတ်သေးသည့် နောက်တစ်နေရာကား လေယာဉ်ကွင်းဖြစ်၏။

လေယာဉ်ကွင်းသို့ သွားသည့်အခါ (ခရီးသွားသူဖြစ်စေ၊ လိုက်ပါ ပို့ဆောင်သူဖြစ်စေ၊ ကြိုဆိုသူဖြစ်စေ) လူအတော်များများက ပွဲနေပွဲထိုင်သွား သလိုမျိုး ဘာကြောင့် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပလွန်းစွာ ပြင်ဆင်လာကြ ရသလဲဆိုသည်ကို ခေါင်ဗညား စဉ်းစားမရ။

တကယ်ဆိုလျှင် လေယာဉ်ကွင်းဆိုသည်မှာလည်း ရထားဘူတာရုံ၊ ကားဂိတ်၊ သင်္ဘောဆိပ်လို နေရာမျိုးပင် မဟုတ်ပါလား။ သိပ်တော့ ထူးထူး

ခြားခြားကြီး လွတ်ကြွားနေစရာမဟုတ်ဟု ထင်သည်။ ထားလိုက်ပါတော့။
ခေါင်ဗညား ဆက်မတွေးချင်တော့ပါ။ သူက မိမိနှင့်မဆိုင်သော
ကိုးရိုးကားရားကိစ္စများကို စိတ်ထဲက ဝေဖန်ကြည့်ဖို့ပင် ပျင်းရိတတ်သူ
တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

“ဟေ့ကောင် ဗညား၊ အောင်မာ ... ကောင်မလေးအနားကို ကပ်နေ
လိုက်တာ မအေပျောက်တွေ့တဲ့ ခွေးကလေးကျနေတာပဲ။ ငါတို့ ဒီမှာကွ”
အသံပြဲကြီးနှင့် လှမ်းအော်လိုက်သော လူဆီသို့ မျက်လုံးအကြည့်
ဖြင့် လှမ်းရှာမိသည်။

အော်ဟစ်ခေါ်ရင်း ဘီယာဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသူများက ဇော်ဇော်ဦး၊
နေမျိုး၊ ဝင်းထွဋ်နှင့် စိုးနိုင်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ဇော်ဦး၊ မင်းတို့လေးယောက်တည်းလား”

“အေးကွ ...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဇော်ဇော်ဦးက အနားသို့ ရောက်လာသည်။
ထိုအခိုက်တွင် တစ်ဖက်သို့ ငေးနေသော မာနဖြူက ဒီဘက်သို့ ပြန်လှည့်
လိုက်ရာ ...

သူမ၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ..

“ဟိုက် ... သေပြီ”

ဇော်ဇော်ဦး၏ ပါးစပ်မှ အာမေဇိုတ်သံတစ်ခွန်း ရေရွတ်လိုက်ပြီး
နောက် -

“ငါ ... ငါ သွားပြီဟေ့။ နောက်မှပဲ တွေ့တော့မယ်”

သူ့ကို ကမန်းကတန်းနှုတ်ဆက်ပြီး ဇော်ဇော်ဦးတစ်ယောက် မျက်နှာ
ပူပူဖြင့် လစ်ပြေးတော့သည်။

မာနဖြူက ဇော်ဇော်ဦး၏ ကျောပြင်ကို တွေ့တွေ့ငေးငေးကြည့်ရင်း-

“အဲဒါ ... မောင့်သူငယ်ချင်းလား”

“အင်း ...”

“အဲဒီလူကလေ ကျောင်းမှာ ဖြူကို ရည်းစားစာ လိုက်ပေးဖူးတယ်
သိလား”

မာနဖြူ၏ စကားကြောင့် ခေါင်ဗညားက ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ပင့်

မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ရယ်လိုက်မိ၏။ မာနဖြူက -

“အဲဒီလူကြီးရေးတဲ့စာကလေး အူကြောင်ကြောင်နဲ့။ အရေးအသား ကလည်း ဖြူတို့ အဘိုးအဘွားတွေခေတ်လောက်တုန်းက ရေးပုံမျိုးကြီး။ ဟောင်းလိုက်တာ လွန်ပါရော”

“ဘာတွေရေးထားလို့လဲ ဖြူရဲ့။”

“အမယ် ... သူကလေး ဖြူအတွက်ဆိုရင် ကောင်းကင်က ဝှံ့ ကြယ်ကိုတောင် ဆွတ်ခူးပေးပါ့မယ်’ ... တဲ့”

“ဟား ဟား ဟား ...”

သူ စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ မာနဖြူက သူ့လက် မောင်းကို အသာဆိတ်ဆွဲပြီး ...

“မောင်ကောဟင် ...၊ ဖြူအတွက် ဝှံ့ကြယ်ကို ယူပေးမှာလား”

“ဝှံ့ကြယ်က နည်းနည်းခက်တယ် ဖြူရဲ့။ ‘ကြယ်’ချင်းတူတာ ဆိုလို့ မောင့်မှာ ကြယ်သီးတော့ရှိတယ်။ ကြယ်သီး ယူမလားဟင်”

သူ့အဖြေကြောင့် မာနဖြူ၏ နှုတ်ခမ်းပါးပါးနှစ်လွှာ စူသွား၏။ စင်ပေါ်တွင် လျှပ်စစ်ဂစ်တာသံနှင့် သီချင်းသံတို့ ဆူညံနေလေသည်။

* * *

သူနှင့်မာနဖြူတို့ လူအုပ်ကြားမှာ တိုးဝှေ့ရင်း မြူးကြွသော ဂီတ သံစဉ်ထဲတွင် နစ်မျောနေမိ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ...

“ရန်ဖြစ်ပြီဟေ့ ရန်ဖြစ်ပြီ”

“ချ ... ချ ... အဲဒီကောင်ကို မလွတ်စေနဲ့”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဖယ်နေ ... ဖယ်နေ ... ကိုယ့်ကို ... လာထိဦးမယ်”

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်နှင့် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ပြေးလွှားသံ၊ ထိုးကြိတ်ရိုက် နှက်သံတို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူက မာနဖြူ၏ လက်ကိုဆွဲကာ ရန်ပွဲနှင့်ဝေးရာဆီသို့ နေရာ ရွှေ့ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

အရေးထဲမှာ မာနဖြူ၏ ထမိစကတ်ကျပ်ကျပ်နှင့် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် တို့က တုံ့နှေးနေစေသည်။

ထိုစဉ် ရန်ပုံမှ ပြေးသူ၊ လိုက်သူများအုပ်စုက နီးကပ်လာပြီး-
 “အဲဒီကောင် ... အဲဒီကောင် .. ဂျာကင်အဖြူနဲ့.”
 “ခွပ် ... ခွပ် ... ဘုန်း.”
 “အား ... ဗညားရေ ... ဗညားရေ”
 သူ့နာမည်ကို အော်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ စိတ်ပူသွားပြီး
 လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဇော်ဇော်ဦး”
 ဇော်ဇော်ဦးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများကို အခြားလူခြောက်ယောက်ခန့်
 က ဝိုင်းထိုးကြိတ်နေသည်။ ဂျာကင်အဖြူနှင့်လူက သူနှင့် ခြေငါးလှမ်းစာမျှ
 သာ ဝေး၏။

သူ ဒေါသတွေ ဝုန်းခနဲ ဆူပွက်သွားသည်။ တွေ့ရာ အုတ်ခဲကျိုး
 တစ်ခုကို ဆတ်ခနဲကောက်ကာ အားကုန်သုံးပြီး ပေါက်ထည့်လိုက်၏။

“ဒုတ် ...”
 “အား ...”

တစ်ချိန်တည်းမှာ သူ့လက်တစ်ဖက်က မာနဖြူကို တွန်းလွှတ်ပြီး-
 “သွား ... သွား ပြေးတော့။ Mr.Guitar ရှေ့က စောင့်နေ”
 “ဟင် ... မောင်၊ ဖြူ ဘယ်လိုပြေးရမှာလဲ။ ဖြူတစ်ယောက်တည်း
 ဟို ... ဟို ...”

“ဟာ ... အရေးထဲမှာကွာ”
 သူမကို ဂရုစိုက်မနေနိုင်တော့။ အတင်းသာ ဆောင့်တွန်းလွှတ်
 လိုက်သည်။ နောက်သို့ ယိုင်သွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင် တစ်ဖက်အုပ်စုမှ လူတစ်ယောက်က သူ့ထံသို့ ပြေးဝင်
 လာပြီး ချိန်းကြိုးဖြင့် စလွယ်သိုင်း ရိုက်ချသည်။ ငုံ့ရှောင်သော်လည်း မလွတ်။
 သူ့ပခုံးစွန်းကို ‘ဖြောင်း’ခနဲ ထိသည်။ အရိုးခိုက်အောင် နာသွား၏။

သူ မြေပေါ်သို့ ဒူးထောက်လျက် ကျအသွားမှာပင် တုတ်တစ်ချောင်း
 ကို မျက်စိထောင့်မှာ လှမ်းမြင်သည်။ ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီး လက်ပြန်
 ရိုက်ထည့်လိုက်၏။

“ဖြောင်း ...”

ရှေ့မှလူတစ်ယောက်။ ရိပ်ခဲနဲ့ လွှဲရိုက်လိုက်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်က လှမ်းကန်လိုက်သောကြောင့် သူ့နားထင်ကို 'ဒုတ်'ခနဲ လာထိသည်။

မျက်လုံးတွေ ပြာသွား၏။ ဘာကိုမှမမြင်ရတော့။ ရှေ့သို့သာ အတင်းပြေးဝင်ပြီး မည်းမည်းမြင်ရာကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်သည်။ နားထဲမှာ အော်ဟစ်သံတွေ ဆူညံနေ၏။

သူ့ကျောကုန်းပေါ်သို့လည်း တုတ်တွေလား၊ အုတ်ခဲတွေလားမသိ။ ဗုန်းခနဲ ... ဗုန်းခနဲ ထိသည်။ အံကြိတ်ခံပြီး လက်ထဲမှ တုတ်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းရိုက်ထုတ်ရင်း ခြေဦးတည့်ရာသို့ သူ မနားတမ်း အသားကုန် ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။

* * *

Mr.Guitar ကဖေးရှေ့သို့ သူ ရောက်လာချိန်တွင် 'ဟောဟဲ မြည်အောင် မောနေပြီး အသက်ကိုပင် မနည်းရှူနေရ၏။

သူ့ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို ပြန်ကြည့်သောအခါ ကြီးကြီးမားမား ပြောရလောက်အောင် ဘာမှမတွေ့ရသဖြင့် 'တော်ပါသေးရဲ့'ဟု စိတ်ထဲတွင် အောက်မေ့မိသည်။

ဟင် ... ဖြူကော၊ ဘယ်မှာလဲ။

အခုမှပင် မာနဖြူကို ရှာကြည့်ဖို့ သူ သတိရတော့သည်။ အနီးအနားသို့ မျက်လုံးအကြည့်ဖြင့် ရှာသော်လည်း မတွေ့။ ဘယ်မှာကျန်ခဲ့ပါလိမ့်။

သေတောင် သေနေလောက်ပြီလားမသိဘူးဟု သူ စိတ်အချဉ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် တွေးမိသည်။

သို့သော် သူပို့သော မေတ္တာများကြောင့်လား မပြောတတ်။ နောက်ထပ် မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်အကြာတွင် ချိန်းထားသောနေရာသို့ မာနဖြူ ရောက်လာရှာသည်။ ရောက်လာပုံကတော့ ကြည့်မကောင်းလှပါ။

သူမ၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ဖိနပ်မပါတော့။ ပြေးရင်းလွှားရင်း ဘယ်မှာကျွတ်ကျကျန်ခဲ့သည် မသိ။ ခြေထောက်တစ်ဖက်က ရွံ့အိုင်ထဲ နစ်ထားသဖြင့် ဗွက်တွေ အလူးလူးပေကျလျက်။

စကတ်ကလည်း ဒူးအထက်နားအထိ စုတ်ပြနေသည်။ အင်္ကျီမှ ကြိုး
တစ်ချောင်း ပြုတ်ထွက်သွားသဖြင့် စုပြီး အထုံးဖြစ်အောင် ချည်နှောင်ထားရ
၏။ ပြေးရင်း ချော်လဲထားသောကြောင့် ဒူးနှင့်တံတောင်ဆစ်မှာလည်း ပွန်းပဲ့
ရာတွေ ဗရပွ သွေးစို့နေသည်။

သူမ၏ မျက်နှာက ငိုမဲ့မဲ့။

မာနဖြူ၏ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာက သူ့ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
ဒေါသမျက်နှာအဖြစ်သို့ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားပြီး ...

“ရှင် ... ရှင် တော်တော် အတ္တကြီးတဲ့လူ။ သေရေးရှင်ရေးကျတော့
ကျွန်မကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး ရှင်တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးသွား
တယ်။ ထို့ ... ရွံစရာကောင်းလိုက်တာ။ အခုမှပဲ ရှင့်စိတ်ဓာတ်အမှန်ကို
သိရတော့တယ်။ ဟင်း ... ရှင့်လို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လူစားမျိုးကို
ဒီတစ်သက်ခေးလို့ ဘယ်သံသရာမှာမှ လက်မတွဲဘူး။ မှတ်ထား”

ဗွင်ဟဝန်ခံချက် - ၂

အခုတော့ ... မာနဖြူဟာလည်း ကျွန်တော့်အတွက် 'မနေ့က ကောင်မလေး' ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။

နှုတ်ဆက်ခွဲခွာသွားတဲ့ အချိန်မှာတော့ ကျွန်တော် လက်ပြ မနှုတ် ဆက်လိုက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ (ရန်ပွဲက ဒဏ်ရာကြောင့် လက်မောင်းအောင့်နေလို့) ပြုံးပဲ ပြုံးပြလိုက်တော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာတော့ အလှမွေးတိရစ္ဆာန်အရောင်းဆိုင်ကို သွားပြီး တယ်ရီယာအမျိုးအစား ခွေးစုတ်ဖွားလေးတစ်ကောင် ဝယ်ခဲ့တယ်။

ပြီးတော့ အဲဒီအမွေးစုတ်ဖွားခွေးကလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာပိုက်ပြီး မာနဖြူရဲ့ ကျောင်းအပြန်လမ်းကနေ စောင့်နေခဲ့တာပေါ့။

သူမကိုတွေ့တော့ အဲဒီခွေးကလေးကို နှုတ်ဆက်လက်ဆောင် အဖြစ်နဲ့ပေးပြီး ...

“မောင့်ကို လမ်းခွဲသွားပေမဲ့ ဖြူကိုတော့ မောင့်ရင်ထဲက အပြစ် မတင်ရက်ပါဘူးကွာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး မောင့်ကို တစ်ခုတော့ လိုက်လျှောပေးပါ ဖြူ”

“ဘာလဲ ...”

“ဖြူအနားမှာ ... မောင် နေခွင့်မရတော့ပေမဲ့ ဟောဒီခွေးကလေး

ကိုတော့ အမှတ်တရလက်ဆောင်အဖြစ် ထားခဲ့ပါရစေ။ ဟောဒီခွေးကလေးကို ဂရုတစိုက် မွေးပေးပါ ဖြူ။ ဖြူအနားမှာ သူ ပျော်နေမယ်ဆိုရင် မောင်လည်း အဝေးတစ်နေရာက ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေမှာပါ။ ဒါပါပဲ ဖြူ။ မောင်နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ဝှတ်ဘိုင်”

ကျွန်တော် ခွေးကလေးကို သူမလက်ထဲထည့်ခဲ့ပြီး ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့တယ်။ (ရုပ်ရှင်ထဲကလို ခေါင်းငုံ့ပြီး တစ်လှမ်းချင်း ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ရတာပေါ့)

ကျွန်တော်နဲ့ မာနဖြူတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကတော့ ဒါလောက်ပါပဲ။ ခွေးကလေးတစ်ကောင် လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့အကြောင်းကို သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်သိတော့ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းပြီး အပြစ်တင်ကြသေးတယ်။

“မင်းကွာ ... စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လိုက်တာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဇာတ်လိုက်မင်းသားများ အောက်မေ့နေသလား။”

“မင်းကို ငါတို့ အစတုန်းက အဲသည်လောက် ‘ကြောင်’လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူး ဗညား။”

ဘာညာနဲ့ သူတို့ဝိုင်းပြောကြတာ စုံနေတာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောပါဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေလိုက်တယ်။

သူတို့ ဘာသိမှာလဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတွေကို ဘယ်သူက သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ။

ခွေးတစ်ကောင် မွေးရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် အလုပ်ရှုပ်ပြီး ဘယ်လောက် ကရိုကထများသလဲ။

နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ခွေးအစာ သံဘူးတွေ၊ ဘီစကွတ်တွေ ဝယ်ကျွေးရမယ်။ ရေမှန်မှန်ချိုးပေးရမယ်။ အမွှေးမှာ သန်းမတွယ်အောင် နေ့တိုင်း ဖြိုးသင်ပေးရမယ်။ အမွှေးနဲ့သာတွေ လိမ်းပေးရမယ်။ ကာကွယ်ဆေးတွေ မျိုးစုံထိုးရမယ်။ အားဆေးကျွေးရမယ်။ ပြူးတူးပြုတ်ဖြစ်ရင် တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်ဆီ ပြေးပြီး ပြရမယ်။

ခွေးတစ်ကောင်မွေးရတာ လူထက်တောင် အလုပ်ပိုရှုပ်သေးတယ်၊
လူထက်တောင် ပိုဂရုစိုက်ရသေးသည်။

ကျွန်တော်ဟာ မာနဖြူအတွက် 'အရှုပ်ထုပ်'တစ်ခု ပေးထားပစ်ခဲ့
တာပါ။ အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်က အကျင့်မကောင်းဘူးနော်။

* * *

(ကျွန်တော့်လို မဟုတ်ဘဲ လောကမှာ အကျင့်ကောင်းတဲ့ လူတွေ
ချည်းပဲရှိနေရင် မခက်ဘူးလား။ အမြဲတမ်း ဟုတ်တာတွေ၊ မှန်တာတွေချည်းပဲ
ဖြစ်ဖြစ်နေလို့ ပျင်းစရာတောင် ကောင်းဦးမယ်)

